

[Kammari Lönnrotin]

KANTAATTI

TOHTORIN- JA MAISTERIN-VIHKIJÄISSÄ

31 PÄIVÄNÄ TOUKOKUUTA 1894.

HELSINGISSÄ,
SUOMALAISEN KIRJALLISUUDEN SEURAN KIRJAPAINOSSA,
1894.

HELSINGIN
YLIOPISTON
KIRJASTO

I.

Syntyi kun maailmat, luonto kun luotiin,
Luoja kun lemmessään loi maan,
Hengen sopusointuun ja aineen hän aikoi —
Syntyi kun maailma ja ihminen luotiin,
Valkeus suotiin
Tiellensä tähdeksi, ettei hän eksyis
harhaan.

Tiellemme peikot ne haittoja luokoon,
— Luopua ei voi maalistaan —
Henkemme ilmaksi tieto on tullut —
Uutta ja puhdasta ain' yhä meille
Vapaus tuokoon,
Niinpä ei seisaus kulkua kohtaa
konsaan.

Huoltensa alla kun ihminen huokaa,
Luoja hän kiittää unhottaa;
Vaan elo halpakin Tuonelan voittaa,
Valkeus ja tieto ne huolemme huotaa —
Kiitosta suokaa
Hälle, ku on elon antaja yksin
ja valkeus.

Luoja on valkeus: valkeus tulkoon!
Tieto on valta, mi voittoon vie!
Voitto on luonnon ja luontemme herruus,
Siinä on onnemme luottavin pohja,
Kiitetty olkoon
Hän, joka viittasi onnehen mistä
käy tie!

II.

Kööri:

Raskeksi korvet me raadettiin,
Vaivalla toukoja tehtiin,
Henkemme taimia hoidettiin,
Vaikkakin nälkeä nähtiin.

Nytpä jo vartehen taimet sai,
Kohta ne kukkia kantais,
Kun vain Luoja nyt armossaan
Päivää ja lämmintä antais!

Mut ilma on kolkko ja kuurassa maa,
Taivahan pilvyet peittää,
Päivästä merkkiä yhtään ei näy —
Täytyykö toiveet jo heittää?

Sopraani:

Vaikka on synkeä syksynen yö,
Sentähän huomen koittaa;
Vaikka on pysty ja vaikea tie,
Kestävä taistelun voittaa.

Luoja ei lastaan hyljätä voi,
Kohta on koittava päivä,
Aurinko lämpöä tuottava on,
Haihtuva on joka häivä!

Kööri:

Niin kauvan me tuota jo toivottiin,
Vaan vihdoin murtui jo toiveet,
Kun Luoja ei merkkiä suonut e'es,
Jost' olis saatuna hoiveet.

Henkemme siemenet surkastuu
Päiveä kaipaillessa,
Tahtomme tarmokin lannistuu
Turhia taistellessa.

Baryton:

Muinoin Väinämö tai'allaan
Päivyen vuoresta lauloi,
Hallitsi luonnon ja kansat myös,
Sorteli Louhen vallan.

Vielähän Suomessa Väinöjä lie,
Vielä ei sammunut valkeus,
Tieto on pilvyet loihtiva pois,
Siin' oli Väinämön taika.

Sopraani:

Tieto on yksin kuin kalpea kuu
Taikka kuin talvinen päivä,
On kuni ontolta kaikuva puu,
Lämpöä, voimoa vailla.

Rakkaus tietäjän mahtina on,
Jolla hän vuoria siirtää —
Lämpönsä mahdolla päiväkin vain
Uusia muotoja luopi.

Kööri:

(kertoo viime värssyn ja laulaa sen lisäksi:)

Tietohon taipuva henkemme on
Niin kuni päivähän kukka,
Mutta ken viittovi meille tien,
Kenpä nyt joukkoja johtaa?

Baryton:

Tietäjät johtohon aiottu on,
Heillä on työ sekä taakka;
Tieto ja viisaus velvoittaa
Kansojen yhteistyöhön.

Sopraani:

Rakkaus kaikkia velvoittaa
Kansojen yhteistyöhön,
Rakkaus kaikkia vapauttaa,
Työtä ja taakkoa huotaa.

Baryton:

Rakkaus kaikkia velvoittaa —
Tiedolle kuuluu johto,
Tietäjät kansaa huolestaa,
Tieto on vallan ehto.

Sopraani:

Keillä on lämpöä hehkuvien syön,
Johtokin joutuvi heille,
Nuorison rintahan lämpimin lyö
Pyrkien tiedon teille.

Silläpä, toivo sä kansan ja maan,
Ymmärrä oikea aikas,
Nouse jo kansoja nostattamaan,
Sun oli muinoin se taikas!

Baryton ja Sopraani:

Rakkaus kaikkia velvoittaa
Kansojen yhteistyöhön,
Rakkaus kaikkia vapauttaa,
Työtä ja taakkoa huotaa.

III.

(Marssin tapaan.)

Sopraani, Baryton ja Kööri:

ouse, kansa kaikki, hengen työhön,
Eessä käyös joukko nuorison!
Tieto olkohon nyt aseenamme,
Voima rakkaus on.

Riennä kilpasille vanha ja nuori,
Työtä vainiolla kyllin on,
Rimmet hallaiset me valmistamme
Töille auringon.

Nyt jo ensi kylvö joutua alkaa,
Vilja saatava on korjuusen,
Hengen viljakin on hallan arka,
Tuul' on kaakkoinen.

Tulta syttämähän vanha ja nuori,
Lämpö hengen tou'on suoja on —
Tieto hallayötkin torjua voipi,
Tieto vapaus on.

Nouse, kansa kaikki, hengen työhön,
Eessä käyös joukko nuorison!
Tieto olkohon nyt oppaanamme,
Voima rakkaus on.

RIEMUMAISTEREILLE.

Trio:

o elon päiväs painuu maillehen
Ja taivas, ehtootaivas ruskottaa,
Nyt vaihees kaukaisetkin, varhemmat
Taas muiston hohteessa heijastaa;
Sun rintas nousee, silmäs kirkastuu,
Kun eessäs kevään muistot uudistuu.

